

Arrest

nr. 72 787 van 5 januari 2012
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN, IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Iraakse nationaliteit te zijn, op 22 september 2011 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 23 augustus 2011.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier van de verwerende partij.

Gelet op de beschikking van 17 oktober 2011 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 4 november 2011.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken M.-C. GOETHALS.

Gehoord de opmerkingen van advocaat S. DEMEERSSEMAN, die loco advocaat Z. CHIHAOUI verschijnt voor de verzoekende partij, en van attaché C. MISSEGHERS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. De voornaamste gegevens van de zaak kunnen als volgt worden samengevat:

1.1. Verzoeker, die verklaart van Iraakse nationaliteit te zijn, is volgens zijn verklaringen het Rijk binnengekomen op 26 december 2010 en heeft zich vluchteling verklaard op 27 december 2010.

1.2. Nadat een vragenlijst werd ingevuld en ondertekend, werd het dossier van verzoeker op 25 maart 2011 door de Dienst Vreemdelingenzaken overgemaakt aan het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, waar verzoeker werd gehoord op 30 mei 2011.

1.3. Op 23 augustus 2011 nam de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen de beslissing tot toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus. Deze beslissing werd op dezelfde dag aangetekend verzonden.

De bestreden beslissing luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

U verklaarde de Irakese nationaliteit te bezitten, sjiit te zijn en afkomstig te zijn van de wijk Bayaa te Bagdad. In 2006, terwijl u en de broer van uw echtgenote aan een project in Abu Dishir werken, wordt uw schoonbroer ontvoerd. Na de betaling van losgeld wordt hij vrijgelaten. In datzelfde jaar worden de auto's van uw broers A.(...) en H.(...) in beslag genomen en begin 2007 worden u en uw familie gedwongen om te verhuizen uit Dora. Dit omdat jullie een sjiitische familie zijn en omdat u nog voor de militaire industrie onder Saddam gewerkt hebt.

Van juni tot november 2008 was u werkzaam in Camp Bucca, in de nabijheid van Umm Qasr in de provincie Basra in Zuid-Irak, waar u supervisor was in het bedrijf Najm al Muhayt. U en uw ploeg werkten aan de watervoorziening van dit gevangenkamp van het Amerikaanse leger. In november 2008 was u op weg van het kamp naar huis, toen jullie wagen beschoten werd. U bent onmiddellijk gestopt met uw werk in het kamp. Op 20 mei 2009 wordt u, samen met andere voormalige werknemers van de militaire industrie, opgeroepen en tewerkgesteld in verschillende ministeries van de huidige overheid. Uzelf wordt toegewezen aan het ministerie van defensie en u bent werkzaam geweest in het bedrijf Karama, eigendom van het ministerie van industrie en mineralen.

Op 5 november 2010 kwamen twee onbekenden bij u thuis om u te vragen om 15u naar de al Bakr moskee in Bayaa te komen. Toen u daar kwam, waren die twee en nog een derde persoon aanwezig, die u beschuldigde van informatie door te geven aan het ministerie van defensie over de milities in Bayaa. Ze eisten dat u uw werk verliet, boden u aan om lid te worden van hun groepering en eisten 15.000 dollar van u. U vroeg tijd om na te denken, waarna u naar huis mocht. Op 25 november 2010 vertrekt u éénmalig naar uw werkplaats om uw salaris op te halen. Wanneer u terugrijdt naar huis, merkt u dat u achtervolgd wordt. U probeert uw achtervolgers kwijt te spelen door bruusk af te slaan en zij schieten op uw wagen. U hebt meteen uw echtgenote gebeld opdat zij naar haar familie zou vertrekken. Uzelf bent ook naar uw schoonfamilie gegaan om onder te duiken. U hebt op 10 december 2010 Irak verlaten. Op 26 december 2010 kwam u in België aan en de volgende dag vroeg u asiel aan.

Ter staving van uw asielrelaas legt u de volgende documenten voor: uw identiteitskaart (origineel), uw nationaliteitsbewijs (origineel), een kopie van uw woonstkaart, uw kaart van verdreven families (origineel), de identiteitskaart van uw echtgenote en twee kinderen, een kopie van uw huwelijksakte, een DHL enveloppe, een contract van Najm al Muhayt dd. 30/07/2007 (origineel), badge militaire industrie dd. 25/01/2003 (origineel), oproepingskaart dd. 20/05/2009 (origineel), badge al Karama dd. 14/05/2009 (origineel).

B. Motivering

Dient te worden opgemerkt dat u er niet in geslaagd bent een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie aannemelijk te maken.

Vooreerst dient te worden opgemerkt dat uw verklaringen omtrent het gesprek in de moskee inconsistenties bevatten. Tijdens het interview op het Commissariaat-generaal (CGVS) verklaarde u dat u aangeboden werd lid te worden van die milities, dat u tijdens dit gesprek beschuldigd werd van informatie over de milities in Bayaa door te geven aan het ministerie van defensie en dat 15.000 dollar van u geëist werd (zie gehoorverslag CGVS p. 15-16). Het is dan ook uiterst opmerkelijk dat u geen enkel idee heeft tot welke milities de drie personen, die u bedreigen en u het lidmaatschap aanbieden, behoren (CGVS p. 15-16). Als u aangeboden wordt om lid te worden van een milities die u bedreigt, mag van u verwacht worden dat u geprobeerd hebt om te weten te komen welke milities dit is.

Eveneens mag het verbazen dat ze u beschuldigden van informatie door te geven over de milities in Bayaa aan het ministerie van defensie, terwijl u verklaart dat u over geen enkele informatie hieromtrent beschikt (CGVS p. 16). Toen u niet in staat was een afdoende verklaring te geven waarom ze u hiervan dan beschuldigden, haalde u plots aan dat ze geld van u eisten (CGVS p. 16). Dit terwijl u tijdens uw interview op Dienst Vreemdelingenzaken (DVZ) enkel verklaard had dat u beschuldigd werd van informatie door te geven aan de Amerikanen (zie vragenlijst p. 3). Toen u gevraagd werd of u nu beschuldigd werd van informatie door te geven aan de Amerikanen of het Irakese leger, antwoordde u het ministerie van defensie (CGVS p. 15), zijnde het Irakese leger. Het mag verbazen dat u zich over zo'n centraal element van uw asielrelaas tegensprekt, eveneens is het opmerkelijk dat u tijdens het eerste interview met geen woord hebt gerept over lid worden van de milities of de 15.000 dollar die van u gevraagd werd. Aangezien dit gesprek en de daaropvolgende gebeurtenissen de kern vormen van uw vrees, mag van u verwacht worden dat u zich hierover niet tegensprekt en dergelijke belangrijke informatie niet weglaat uit uw verklaringen.

Bovendien verklaarde u dat u tijd vroeg om na te denken over het lidmaatschap en de geëiste som samen te krijgen en dat deze u gegeven werd (CGVS p. 16-17). Toen u gevraagd werd naar verdere afspraken om deze som te overhandigen, gaf u aan dat er enkel gezegd is dat u die zou

brengen nadat iemand van die groepering u thuis kwam halen zonder een tijdstip daarop te plakken (CGVS p. 17). Het is bijzonder onwaarschijnlijk dat uw belagers zich zo makkelijk lieten afschepen. Dat ze u zomaar laten gaan, zonder verdere concrete, praktische afspraken te maken of zich van uw loyaliteit te vergewissen, is daarom totaal onaannemelijk.

Verder is het opmerkelijk dat u op 25 november 2011, dus nadat u al door die personen was bedreigd, toch beslist hebt terug te keren naar uw werkplaats om uw salaris op te halen (CGVS p. 17). Toen u hierop gewezen werd, antwoordde u slechts dat u uw salaris nodig had om uzelf te onderhouden en te overleven (CGVS p. 17). Deze uitleg is hoogst merkwaardig. Van een persoon die werkelijk met de dood bedreigd is geweest omwille van zijn job, mag verwacht worden dat die niet zomaar terugkeert naar zijn werkplaats. Het feit dat u toch teruggekeerd bent, doet zware afbreuk aan de ernst van de door u verklaarde vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie.

Met betrekking tot de problemen van uw schoonbroer in 2006 (CGVS p. 7, 18), blijkt uit uw verklaringen dat hij ontvoerd werd, om financiële redenen (CGVS p. 18). Nadat u losgeld betaald hebt, is hij vrijgelaten (CGVS p. 18) en hebt u geen last meer gehad van deze ontvoerders. Ook de problemen die u en uw familie gekend hebben in 2006 en 2007 in Dora (CGVS p. 5-6) hebben geen vervolg gekend. U verklaarde dat uw familie sinds hun verhuis uit Dora geen problemen meer hebben ondervonden en ook uzelf hebt geen last meer gehad van deze belagers sinds uw verhuis naar Bayaa (CGVS p. 5). Ten laatste verklaarde u beschoten geweest te zijn in november 2008 in de nabijheid van Camp Bucca omwille van uw werk daar, waarna u niet meer bent teruggekeerd (CGVS p. 7). U hebt geen verdere problemen aangegeven met deze belagers uit Zuid-Irak na uw terugkeer naar Bagdad. Er kan dan ook niet worden aangenomen dat deze drie gebeurtenissen bij terugkeer naar Irak tot een gegronde vrees voor vervolging in uw hoofd zouden leiden.

Over uw meest recente tewerkstelling dient te worden opgemerkt dat u louter een administratieve functie had binnen de lagere ambtenarij, waar u slechts tweemaal per week enkele uren aanwezig was. U kan niet aannemelijk maken dat u werd vervolgd omwille van die tewerkstelling, en er zijn geen sluitende argumenten om aan te nemen dat dit in de toekomst grond voor vervolging kan zijn.

Uit een grondige analyse van de actuele situatie in Irak blijkt dat er in Centraal-Irak een reëel risico bestaat van ernstige bedreiging van het leven of de persoon van een burger als gevolg van willekeurig geweld in het geval van een internationaal of binnenlands gewapend conflict (art 48/4 §2 c van de gecoördineerde Vreemdelingenwet). Gezien uw afkomst uit Bagdad, Centraal-Irak, uw positie en situatie in Irak, uw hoedanigheid van burger en het tekort aan bescherming en een reëel binnenlands vluchtalternatief geloofwaardig worden geacht, wordt u, rekening houdend met de actuele situatie in Centraal-Irak, de status van subsidiaire bescherming toegekend.

Tot slot zijn de door u neergelegde documenten, met name uw identiteitskaart (origineel), uw nationaliteitsbewijs (origineel), een kopie van uw woonstkaart, uw kaart van verdreven families (origineel), de identiteitskaart van uw echtgenote en twee kinderen, een kopie van uw huwelijksakte, een DHL enveloppe, een contract van Najm al Muhayt dd. 30/07/2007 (origineel), badge militaire industrie dd. 25/01/2003 (origineel), oproepingskaart dd. 20/05/2009 (origineel), badge Karama dd. 14/05/2009 (origineel), niet van die aard dat ze bovenstaande appreciatie in positieve zin kunnen ombuigen. Ze bevestigen enkel uw nationaliteit en afkomst uit Bagdad, uw gezinssamenstelling, uw werk via Najm al Muhayt en uw werk bij Karama, dewelke hier niet ter discussie staan.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. U komt, op basis van de elementen uit uw dossier, wel in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1.1. In een enig middel, afgeleid uit de schending van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffend de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, het voorzichtigheids- en zorgvuldigheidsbeginsel, artikel 1, A (2) van het Internationaal Verdrag betreffende de status van vluchtelingen, ondertekend te Genève op 28 juli 1951 (hierna: Vluchtelingenverdrag) en de artikelen 48/2 en 48/3 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: vreemdelingenwet), geeft verzoeker een theoretische uiteenzetting omtrent de motiveringsplicht en poneert hij dat *in casu* niet is voldaan aan de draagkrachtvereiste, de feitelijke aanvaardbaarheid. Verzoeker voert aan dat hij in geval van terugkeer naar zijn land van herkomst wel degelijk het slachtoffer zal zijn van een daadwerkelijke en ernstige persoonsgerichte vervolging in de zin van artikel 1 A van het Vluchtelingenverdrag en artikel 48/3 van de vreemdelingenwet en hij onderneemt een summiere poging om de motieven van de bestreden beslissing te verklaren of te weerleggen.

Als bijlage bij het verzoekschrift voegt verzoeker de nota's genomen door zijn advocaat tijdens het gehoor op het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen.

2.1.2.1. Vooreerst dient te worden opgemerkt dat het niet volstaat een opsomming te geven van een aantal wettelijke bepalingen en algemene rechtsbeginselen zonder te verduidelijken op welke wijze deze bepalingen en beginselen geschonden zijn. De Raad stelt vast dat verzoeker niet de minste toelichting geeft op welke manier hij artikel 48/2 van de vreemdelingenwet geschonden acht. De Raad ziet overigens niet in hoe het aangehaalde artikel zou geschonden zijn. Artikel 48/2 van de vreemdelingenwet bepaalt immers dat de vreemdeling die voldoet aan de in artikel 48/3 of artikel 48/4 bedoelde voorwaarden als vluchteling of als persoon die in aanmerking komt voor subsidiaire bescherming kan worden erkend. Het betreft echter een algemeen geformuleerd artikel, dat het recht op asiel of op subsidiaire bescherming voor bepaalde personen omschrijft doch geenszins een automatisme inhoudt voor personen die zich op het Vluchtelingenverdrag juncto artikel 48/3 van de vreemdelingenwet of op artikel 48/4 van de vreemdelingenwet beroepen om asiel dan wel subsidiaire bescherming te verkrijgen. Verzoeker laat tevens na in concreto te verduidelijken in welk opzicht de bestreden beslissing met schending van het in het middel omschreven voorzichtigheids- en zorgvuldigheidsbeginsel zou zijn genomen. Bij ontstentenis van enige toelichting dient te worden vastgesteld dat deze onderdelen van het middel niet ontvankelijk zijn.

2.1.2.2. Blijkens de bestreden beslissing wordt verzoekers asielaanvraag geweigerd omdat (i) het uiterst opmerkelijk is dat hij geen enkel idee heeft tot welke militie de drie personen, die hem bedreigen en hem het lidmaatschap aanbieden, behoren, (ii) hij zich tegensprekt over het feit of hij beschuldigd werd van het doorgeven van informatie aan de Amerikanen dan wel aan het Iraakse leger, (iii) het opmerkelijk is dat hij tijdens het eerste interview met geen woord heeft gerept over lid worden van de militie of de 15.000 dollar die van hem gevraagd wordt, (iv) het totaal onaannemelijk is dat verzoeker van zijn belagers de tijd heeft gekregen om na te denken over het lidmaatschap en de geëiste som en dat ze hem zomaar lieten gaan zonder verdere concrete, praktische afspraken te maken of zich van zijn loyaliteit te vergewissen, (v) het feit dat hij op 25 november 2011, nadat hij was bedreigd, toch teruggekeerd is naar zijn werkplaats om zijn salaris op te halen, zware afbreuk doet aan de ernst van de door hem verklaarde vrees voor vervolging in de zin van het Vluchtelingenverdrag, (vi) de problemen van zijn schoonbroer, die in 2006 werd ontvoerd om financiële redenen, de problemen die verzoeker en zijn familie hebben gekend in 2006 en 2007 in Dora en verzoekers problemen met belagers in Zuid-Irak, waar hij in 2008 in de nabijheid van Camp Bucca beschoten zou zijn geweest omwille van zijn werk aldaar, geen vervolg hebben gekend zodat niet kan worden aangenomen dat deze drie gebeurtenissen bij terugkeer naar Irak tot een gegronde vrees voor vervolging in zijn hoofd zou leiden, (vii) hij niet aannemelijk maakt dat hij werd vervolgd omwille van zijn meest recente tewerkstelling, een louter administratieve functie binnen de lagere ambtenarij waar hij slechts tweemaal per week enkele uren aanwezig was, en er evenmin sluitende argumenten zijn om aan te nemen dat dit in de toekomst grond voor vervolging kan zijn en (viii) de door hem neergelegde documenten enkel zijn identiteit en afkomst uit Bagdad, zijn gezinssamenstelling, zijn werk via Najm al Muhayt en zijn werk bij Karama bevestigen, gegevens welke niet ter discussie staan.

De Raad stelt derhalve vast dat de motieven van de bestreden beslissing op eenvoudige wijze in die beslissing kunnen gelezen worden zodat verzoeker er kennis van heeft kunnen nemen en heeft kunnen nagaan of het zin heeft de bestreden beslissing aan te vechten met de beroepsmogelijkheden waarover hij in rechte beschikt. Daarmee is aan de voornaamste doelstelling van de formele motiveringsplicht, zoals voorgeschreven in de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen voldaan (RvS 5 februari 2007, nr. 167.477; RvS 31 oktober 2006, nr. 1.64.298; RvS 10 oktober 2006, nr. 163.358; RvS 10 oktober 2006, nr. 163.357; RvS 21 september 2005, nr. 149.149; RvS 21 september 2005, nr. 149.148). Verzoeker maakt niet duidelijk op welk punt deze formele motivering hem niet in staat zou stellen te begrijpen op grond van welke juridische en feitelijke gegevens de bestreden beslissing is genomen derwijze dat niet voldaan zou zijn aan het hiervoor uiteengezette doel van de formele motiveringsplicht. Daarnaast blijkt uit het verzoekschrift dat verzoeker de motieven van de bestreden beslissing kent, zodat het doel van de uitdrukkelijke motiveringsplicht in casu is bereikt (RvS 21 maart 2007, nr. 169.217). Het middel kan in zoverre niet worden aangenomen. De Raad stelt vast dat verzoeker in wezen de schending van de materiële motiveringsplicht aanvoert.

De materiële motiveringsplicht, de vereiste van deugdelijke motieven, houdt in dat een administratieve rechtshandeling, in casu de beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus van 23 augustus 2011 (CG nr. 1023904), op motieven moet steunen

waarvan het feitelijk bestaan naar behoren is bewezen en die in rechte ter verantwoording van de beslissing in aanmerking kunnen genomen worden. Het middel zal dan ook onder meer vanuit dit oogpunt worden onderzocht (RvS 25 juni 2004, nr. 133.153).

2.1.2.3.1. Na lezing van het administratief dossier besluit de Raad in navolging van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen dat verzoeker er allerminst in slaagt een gegronde vrees voor vervolging in de zin van het Vluchtelingenverdrag aan te tonen. Zoals blijkt uit de pertinente overwegingen van de bestreden beslissing bevatten verzoekers opeenvolgende verklaringen dermate flagrante inconsistenties betreffende essentiële elementen uit zijn vluchtrelaas dat hieraan niet het minste geloof kan worden gehecht. De Raad stelt vast dat verzoeker in voorliggend verzoekschrift geen ernstige poging onderneemt om de pertinente en draagkrachtige motieven van de bestreden beslissing, die steun vinden in het administratief dossier, te verklaren of te weerleggen. Het komt aan verzoeker toe om deze motieven met concrete argumenten in een ander daglicht te plaatsen, waar hij in gebreke blijft zoals blijkt uit wat volgt. Hij komt immers niet verder dan het louter poneren van een gegronde vrees voor vervolging, het herhalen van een aantal eerder afgelegde verklaringen, het uiten van blote beweringen en het bekritisieren van de bevindingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, waarmee hij deze bevindingen echter niet weerlegt, noch ontkracht en zijn beweerde vrees voor vervolging niet aannemelijk maakt.

2.1.2.3.2. Immers, waar verzoeker opmerkt dat het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen uit het oog verliest dat hij de drie milities die in zijn buurt actief zijn kon noemen maar hij niet wist met welke van de drie hij te maken had, kan niet worden ingezien op welke wijze verzoeker met dit verweer meent een verklaring te kunnen bieden voor deze onwetendheid, laat staan dat hij hiermee de terechte overweging van de bestreden beslissing kan ondergraven waar wordt gesteld *“Als u aangeboden wordt om lid te worden van een militia die u bedreigt, mag van u verwacht worden dat u geprobeerd hebt om te weten te komen welke militia dit is.”*

2.1.2.3.3. Daargelaten het gegeven dat verzoeker geen afdoende verklaring kan geven waarom hij door de militia zou worden beschuldigd van het doorgeven van informatie over de milities in Bayaa, doet de vaststelling dat hij zich tegensprekt over het feit of hij nu beschuldigd werd van het doorgeven van informatie aan de Amerikanen dan wel aan het Iraakse leger, in ernstige mate afbreuk aan de geloofwaardigheid van zijn relaas. Verzoeker tracht deze tegenstrijdigheid te vergoelijken door erop te wijzen dat de Amerikanen en het Iraakse leger samen werken in Irak in de veiligheidstroepen en hij meent dat zijn amalgaam dus normaal en plausibel is. Van verzoeker, die blijkens zijn verklaringen altijd voor defensie gewerkt heeft (vragenlijst CGVS, p. 2), mag echter worden verwacht dat hij duidelijk een onderscheid kan maken tussen de Amerikanen en het Iraakse leger. Zo verzoeker nog suggereert dat er eventueel fouten kunnen zijn gebeurd tijdens het interview voor de Dienst Vreemdelingenzaken gezien de spoed waarin deze interviews verlopen, blijft hij steken in een niet gefundeerde bewering die niet met het minste concreet element wordt gestaafd.

2.1.2.3.4. Voorts betwist verzoeker de motivering van de bestreden beslissing waar wordt gesteld dat het opmerkelijk is dat hij tijdens het eerste interview met geen woord heeft gerept over lid worden van de militia of de 15.000 dollar die van hem gevraagd werd. Verzoeker wijst erop dat het interview bij de Dienst Vreemdelingenzaken zeer kort is en men niet alle details van zijn problemen kan vertellen, dat vaak aan de asielzoeker wordt gezegd dat hij de mogelijkheid zal hebben om heel het verhaal op het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen te vertellen, dat het interview bij de Dienst Vreemdelingenzaken alleen maar een samenvatting is van de vrees van verzoeker, dat deze in casu tien lijnen bedraagt terwijl het interview op het Commissariaat-generaal ongeveer 17 pagina's bevat zodat het verstaanbaar is dat alle elementen die worden aangevoerd op het Commissariaat-generaal niet voorkomen in het interview van de Dienst Vreemdelingenzaken.

Verzoeker slaagt er geenszins in te overtuigen. De Raad benadrukt te dezen dat van een asielzoeker redelijkerwijs mag worden verwacht dat hij van bij de aanvang van de asielpcedure spontaan alle essentiële elementen ter ondersteuning van zijn asielaanvraag op correcte wijze en zo accuraat mogelijk aanbrengt, zeker die elementen die de directe aanleiding van zijn vertrek of vlucht uit zijn land van herkomst zouden geweest zijn. Niettegenstaande het feit dat de vragenlijst niet tot doel heeft een uitvoerig of gedetailleerd overzicht van alle elementen of feiten te geven, kon evenwel redelijkerwijs van verzoeker worden verwacht dat hij dermate essentiële elementen als het feit dat hem werd gevraagd lid te worden van de militia alsook dat van hem 15.000 dollar werd gevraagd, in zijn vervolgingsrelaas zou vermelden. Dat verzoeker bij het invullen van de vragenlijst ter voorbereiding van het gehoor op het

CGVS hierop geen enkele allusie heeft gemaakt, doet verder afbreuk aan de geloofwaardigheid van zijn voorgehouden vrees voor vervolging.

2.1.2.3.5. Dat hij tijd vroeg om na te denken en er geen afspraken werden gemaakt om het geld te overhandigen, is naar het oordeel van verzoeker evenmin onaannemelijk. Hij argumenteert in dit verband dat hij zich tijdens het gehoor uitsprak over het feit dat zij op elk moment bij hem thuis konden terugkomen om het geld op te eisen, dat het een kleine buurt is en dat ze hem gemakkelijk zouden terugvinden, dat hij stelde dat hij niet kon vluchten naar een andere regio omdat er daar ook dezelfde milities aanwezig zijn, dat ze dachten dat hij informatie gaf omdat hij nooit in de wijk was (op zijn werk of op het ministerie), omdat zijn zoon een Sunniete naam had, ... De Raad benadrukt dat het louter herhalen van reeds ongeloofwaardig bevonden verklaringen niet dienstig is ter weerlegging van de motivering waar wordt geoordeeld als volgt: *“Bovendien verklaarde u dat u tijd vroeg om na te denken over het lidmaatschap en de geëiste som samen te krijgen en dat deze u gegeven werd (CGVS p. 16-17). Toen u gevraagd werd naar verdere afspraken om deze som te overhandigen, gaf u aan dat er enkel gezegd is dat u die zou brengen nadat iemand van die groepering u thuis kwam halen zonder een tijdstip daarop te plakken (CGVS p. 17). Het is bijzonder onwaarschijnlijk dat uw belagers zich zo makkelijk lieten afschepen. Dat ze u zomaar laten gaan, zonder verdere concrete, praktische afspraken te maken of zich van uw loyaliteit te vergewissen, is daarom totaal onaannemelijk.”* Dit onderdeel van de motivering blijft onverminderd overeind en wordt door de Raad tot de zijne gemaakt.

2.1.2.3.6. In de mate verzoeker het gegeven dat hij op 25 november 2011 nog terugkeerde naar zijn werkplaats om zijn salaris op te halen tracht te verklaren, stellende dat hij zowel thuis als op het werk in gevaar was, dat hij nergens heen kon maar dat hij zijn familie moest onderhouden, dat de onbekenden hem bovendien om geld vroegen en hij dus niet anders kon dan zijn salaris te gaan ophalen, dat hij verder niet meer naar zijn werk durfde te gaan en dat tot op 25 november 2011 nooit direct geweld tegen hem werd gebruikt en hij enkel mondeling werd bedreigd, dient de Raad vast te stellen dat verzoeker ook hier in wezen niet verder komt dan het herhalen van zijn eerdere verklaringen dat hij zijn salaris nodig had om zichzelf te onderhouden en te overleven, waarmee hij niet vermag afbreuk te doen aan de pertinente overweging van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen dat van een persoon die werkelijk met de dood bedreigd geweest is omwille van zijn job, mag verwacht worden dat die niet zomaar terugkeert naar zijn werkplaats.

2.1.2.3.7. De Raad wijst er nog op dat bij het onderzoek naar de eerbiediging van de motiveringsplicht rekening dient te worden gehouden met het geheel van de motivering en niet met de diverse onderdelen van de motivering op zich aangezien één onderdeel misschien niet voldoende draagkrachtig is om de beslissing te dragen maar dit wel is in samenhang met de andere motieven. Het is het geheel van de in de bestreden beslissing aangehaalde vaagheden, onwetendheden, incoherenties en ongeloofwaardige verklaringen die de commissaris-generaal op goede gronden heeft doen besluiten dat geen geloof kan worden gehecht aan de door verzoeker uiteengezette vluchtmotieven.

2.1.2.4. De motieven van de bestreden beslissing waar wordt geoordeeld dat (i) de problemen van verzoekers schoonbroer, die in 2006 werd ontvoerd om financiële redenen, de problemen die verzoeker en zijn familie hebben gekend in 2006 en 2007 in Dora en verzoekers problemen met belagers in Zuid-Irak, waar hij in 2008 in de nabijheid van Camp Bucca beschoten zou zijn geweest omwille van zijn werk aldaar, geen verder vervolg hebben gekend zodat niet kan worden aangenomen dat deze drie gebeurtenissen bij terugkeer naar Irak tot een gegronde vrees voor vervolging in zijn hoofd zouden leiden en (ii) hij niet aannemelijk maakt dat hij werd vervolgd omwille van zijn meest recente tewerkstelling, een louter administratieve functie binnen de lagere ambtenarij waar hij slechts tweemaal per week enkele uren aanwezig was, en er evenmin sluitende argumenten zijn om aan te nemen dat dit in de toekomst grond voor vervolging kan zijn, worden in voorliggend verzoekschrift niet betwist, laat staan ontkracht, zodat deze motivering onverminderd overeind blijft en door de Raad tot de zijne wordt gemaakt. Evenmin betwist verzoeker de motivering met betrekking tot de door hem in de loop van de administratieve procedure neergelegde documenten zodat de Raad om dezelfde redenen als de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen deze stukken niet in aanmerking neemt als bewijs van de door verzoeker voorgehouden feiten.

2.1.2.5. De commissaris-generaal heeft zijn beslissing aangaande het niet toekennen van de vluchtelingenstatus omstandig en afdoende gemotiveerd en besloot terecht verzoeker niet als vluchteling te erkennen. Verzoeker slaagt er immers niet in een persoonlijke en gegronde vrees voor vervolging in de zin van het Vluchtelingenverdrag aan te tonen. Wanneer zoals in casu geen geloof kan worden gehecht aan het naar voren gebracht asielrelaas, is er geen reden om dit te toetsen aan de

voorwaarden die inzake de erkenning van vluchtelingen worden gesteld door artikel 1, A (2) van het Vluchtelingenverdrag en artikel 48/3 van de vreemdelingenwet.

Er wordt geen gegrond middel aangevoerd.

2.2.1. Verzoeker wordt er ter terechtzitting uitdrukkelijk op gewezen dat de Raad inzake beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen over volheid van rechtsmacht beschikt, en dit wil zeggen dat hij het geschil in zijn geheel aan een nieuw onderzoek onderwerpt en als administratieve rechter in laatste aanleg uitspraak doet over de grond van het geschil (Wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, *Parl. St. Kamer* 2005-2006, nr. 2479/001, 95). Door de devolutieve kracht van het beroep is de hele zaak op de Raad overgegaan met al de feitelijke en juridische vragen die daarmee samenhangen. In het kader van zijn declaratieve opdracht, namelijk het al dan niet erkennen van de hoedanigheid van vluchteling en het al dan niet toekennen van het subsidiaire beschermingsstatuut, aan de hand van alle elementen van het dossier, herneemt hij de zaak volledig ongeacht het motief waarop de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen de bestreden beslissing heeft gesteund.

2.2.2.1.1. Artikel 15 van richtlijn 2004/83/EG van de Raad van 29 april 2004 inzake minimumnormen voor de erkenning van onderdanen van derde landen en staatlozen als vluchteling of als persoon die anderszins internationale bescherming behoeft, en de inhoud van de verleende bescherming (hierna: richtlijn) luidt als volgt:

“Ernstige schade bestaat uit:

a) doodstraf of executie; of

b) foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing van een verzoeker in zijn land van herkomst; of:

c) ernstige en individuele bedreiging van het leven of de persoon van een burger als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een internationaal of binnenlands gewapend conflict.”

Het Hof van Justitie van de Europese Gemeenschappen (HvJ) heeft in zijn arrest van 17 februari 2009 (HvJ C-465/07, *Elgafaji v. Staatssecretaris van Justitie*, 2009, <http://curia.europa.eu>), onder andere het volgende overwogen met betrekking tot artikel 15 van de richtlijn, gelezen in samenhang met artikel 2 van deze richtlijn:

“28. Het in artikel 3 EVRM verankerde grondrecht maakt deel uit van de algemene beginselen van gemeenschapsrecht waarvan het Hof de naleving waarborgt. Bovendien wordt bij de uitlegging van de draagwijdte van dit recht in de communautaire rechtsorde rekening gehouden met de rechtspraak van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens. Het is echter artikel 15, sub b, van de richtlijn dat in wezen overeenstemt met voormeld artikel 3. Artikel 15, sub c, van de richtlijn is daarentegen een bepaling waarvan de inhoud verschilt van die van artikel 3 EVRM en waarvan de uitlegging dan ook autonoom moet geschieden, maar met eerbiediging van de grondrechten zoals deze door het EVRM worden gewaarborgd. (...)

32. De in artikel 15, sub a en b, van de richtlijn gebruikte termen „doodstraf”, „executie” en „foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing van een verzoeker”, hebben betrekking op situaties waarin degene die om subsidiaire bescherming verzoekt, specifiek wordt blootgesteld aan het risico op een bepaald soort schade.

33. De in artikel 15, sub c, van de richtlijn gedefinieerde schade, namelijk een „ernstige en individuele bedreiging van het leven of de persoon” van de verzoeker, heeft daarentegen betrekking op een algemener risico op schade.

34. Er wordt immers ruimer bedoeld op een „bedreiging van het leven of de persoon” van een burger, en niet op bepaalde gewelddadigheden. Die bedreiging is bovendien inherent aan een algemene situatie van een „internationaal of binnenlands gewapend conflict”. Tot slot is het geweld dat de oorzaak is van die bedreiging, „willekeurig”. Dit houdt in dat het geweld gericht kan zijn tot personen ongeacht hun persoonlijke omstandigheden.

35. In die context moet het begrip „individueel” aldus worden opgevat dat het ook betrekking heeft op schade die wordt toegebracht aan burgers ongeacht hun identiteit, wanneer de mate van willekeurig geweld in het aan de gang zijnde gewapende conflict, die wordt beoordeeld door de bevoegde nationale

autoriteiten waarbij een verzoek om subsidiaire bescherming is ingediend of door de rechters van een lidstaat bij wie beroep is ingesteld tegen de afwijzing van een dergelijk verzoek, dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied, louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico op de in artikel 15, sub c, van de richtlijn bedoelde ernstige bedreiging zou lopen.

36. Aan die uitlegging, die artikel 15, sub c, van de richtlijn een eigen werkingssfeer kan bezorgen, wordt niet afgedaan door de bewoordingen van punt 26 van de considerans van deze richtlijn, volgens hetwelk „[g]evaren waaraan de bevolking van een land of een deel van de bevolking in het algemeen is blootgesteld, [...] normaliter op zich geen individuele bedreiging [vormen] die als ernstige schade kan worden aangemerkt”.

37. Bedoeld punt houdt immers weliswaar in dat de enkele objectieve vaststelling van een gevaar dat verband houdt met de algemene situatie van een land, in beginsel niet volstaat om aan te tonen dat een bepaalde persoon de voorwaarden van artikel 15, sub c, van de richtlijn vervult, maar het gebruik van de term „normaliter” wijst erop dat zich een uitzonderlijke situatie kan voordoen waarin er een dermate hoog risico is dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat die persoon individueel het betrokken risico zou lopen.

38. De uitzonderlijkheid van die situatie wordt ook bevestigd door de omstandigheid dat de bedoelde bescherming subsidiair is en door de opzet van artikel 15 van de richtlijn, voor zover de in dat artikel sub a en sub b bedoelde schade een duidelijke mate van individualisering veronderstelt. Hoewel collectieve elementen stellig een belangrijke rol spelen bij de toepassing van artikel 15, sub c, van de richtlijn, in die zin dat de betrokkene evenals andere personen behoort tot een groep mogelijke slachtoffers van willekeurig geweld in het kader van een internationaal of binnenlands gewapend conflict, moet die bepaling niettemin systematisch worden uitgelegd in verhouding tot de twee andere in artikel 15 bedoelde situaties en moet die individualisering dan ook nauw bij die uitlegging worden betrokken.

39. Hoe meer de verzoeker eventueel het bewijs kan leveren dat hij specifiek wordt geraakt om redenen die te maken hebben met zijn persoonlijke omstandigheden, hoe lager de mate van willekeurig geweld zal zijn die vereist is opdat hij in aanmerking komt voor subsidiaire bescherming.

40. Bovendien kan bij de in artikel 4, lid 3, van de richtlijn bedoelde individuele beoordeling van een verzoek om subsidiaire bescherming met name rekening worden gehouden met:

- de geografische omvang van de situatie van willekeurig geweld en met de daadwerkelijke bestemming van de verzoeker wanneer hij naar het betrokken land terugkeert, zoals uit artikel 8, lid 1, van de richtlijn blijkt, en
 - in voorkomend geval het bestaan van een duidelijke aanwijzing dat er een reëel risico is, zoals die welke in artikel 4, lid 4, van de richtlijn is vermeld; indien deze aanwijzing er is, kan de mate van willekeurig geweld die vereist is om voor subsidiaire bescherming in aanmerking te komen, lager zijn.
- (...)

43. Gelet op het voorgaande moet op de gestelde vragen worden geantwoord dat artikel 15, sub c, van de richtlijn, gelezen in samenhang met artikel 2, sub e, van deze richtlijn, moet worden uitgelegd als volgt:

- opdat sprake is van een ernstige en individuele bedreiging van het leven of de persoon van degene die om subsidiaire bescherming verzoekt, is het niet noodzakelijk dat deze persoon aantoont dat hij specifiek wordt geviséerd om redenen die te maken hebben met zijn persoonlijke omstandigheden;
- bij wijze van uitzondering kan een dergelijke bedreiging worden geacht aanwezig te zijn wanneer de mate van willekeurig geweld in het aan de gang zijnde gewapende conflict, die wordt beoordeeld door de bevoegde nationale autoriteiten waarbij een verzoek om subsidiaire bescherming is ingediend of door de rechters van een lidstaat bij wie beroep is ingesteld tegen de afwijzing van een dergelijk verzoek, dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied, louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico op die bedreiging zou lopen.

44. Tot slot is de uit de voorgaande punten voortvloeiende uitlegging van artikel 15, sub c, van de richtlijn, gelezen in samenhang met artikel 2, sub e, daarvan, volledig verenigbaar met het EVRM, daaronder begrepen de rechtspraak van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens inzake artikel 3 EVRM (zie met name arrest NA/Verenigd Koninkrijk, reeds aangehaald, §§ 115-117 en aangehaalde rechtspraak).”

2.2.2.1.2. Uit de rechtsoverweging 43 van het hierboven weergegeven arrest, gelezen in samenhang met de rechtsoverwegingen 35 tot 40, dient afgeleid te worden dat artikel 15, c) van de richtlijn bescherming beoogt te bieden in de uitzonderlijke situatie dat de mate van willekeurig geweld in het aan de gang zijnde gewapend conflict dermate hoog is dat zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied, louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op de in artikel 15, c) van de richtlijn bedoelde ernstige bedreiging.

Zoals het Hof aangeeft in de rechtsoverweging 44 oordeelt ook het EHRM in zijn vaste rechtspraak omtrent artikel 3 EVRM dat een dergelijke situatie zich slechts voordoet in de meest extreme gevallen van veralgemeend geweld (zie naast het aangehaalde arrest EHRM, *NA v. het Verenigd Koninkrijk*, nr. 25904/07, 17 juli 2008, § 115 ook EHRM, *Sufi en Elmi v. het Verenigd Koninkrijk*, nrs. 8319/07 en 11449/07, 28 juni 2011, § 226, en EHRM, *J.H. v. het Verenigd Koninkrijk*, nr. 48839/09, 20 december 2011, § 54).

2.2.2.1.3. Artikel 48/4 luidt als volgt:

“§ 1. De subsidiaire beschermingsstatus wordt toegekend aan de vreemdeling, die niet voor de vluchtelingenstatus in aanmerking komt en die geen beroep kan doen op artikel 9ter, en ten aanzien van wie er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat, wanneer hij naar zijn land van herkomst, of in het geval van een staatloze, naar het land waar hij vroeger gewoonlijk verbleef, terugkeert, een reëel risico zou lopen op ernstige schade zoals bepaald in paragraaf 2 en die zich niet onder de bescherming van dat land kan of, wegens dat risico, wil stellen en niet onder de uitsluitingsgronden zoals bepaald in artikel 55/4, valt.

§ 2. Ernstige schade bestaat uit:

- a) Doodstraf of executie; of,*
- b) foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing van een verzoeker in zijn land van herkomst; of*
- c) ernstige bedreiging van het leven of de persoon van een burger als gevolg van willekeurig geweld in het geval van een internationaal of binnenlands gewapend conflict.”*

Artikel 48/4, §2, c) van de vreemdelingenwet dat de omzetting naar Belgisch recht is van artikel 15, c) van de richtlijn, voorziet in de aldus vereiste bescherming al is er in dit artikel van de vreemdelingenwet enkel sprake van een ernstige bedreiging van het leven of de persoon en niet, zoals in artikel 15 van de richtlijn, van een ernstige en individuele bedreiging van het leven of de persoon. Artikel 15, c) van de richtlijn moet autonoom worden uitgelegd (rechtsoverweging 28) en mist toepassing, indien de mate van willekeurig geweld in het aan de gang zijnde gewapend conflict minder hoog is dan in de hiervoor bedoelde uitzonderlijke situatie. De desbetreffende vreemdeling kan in dat geval, gezien de rechtsoverwegingen 39 en 40, aan artikel 15 a) en b) van de richtlijn wel aanspraak op bescherming ontlenen, indien hij erin slaagt aannemelijk te maken dat hij specifiek wordt bedreigd om redenen die te maken hebben met zijn persoonlijke omstandigheden. In dit geval voorziet artikel 48/4, §2, a) en b) in de vereiste bescherming.

2.2.2.2.1. De vraag die *in casu* dient te worden gesteld is of in Irak in het algemeen en in Bagdad in het bijzonder sprake is van een gewapend conflict waarin de mate van willekeurig geweld dermate hoog is dat zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op ernstige schade.

Hoewel de situatie in Irak in zijn algemeenheid en in de provincie Bagdad in het bijzonder nog steeds als ernstig en zorgelijk moet worden omschreven, zoals ook blijkt uit de door verwerende partij aan de nota toegevoegde informatie (Subject Related Briefing van 17 mei 2011 (hierna: SRB) “*De actuele veiligheidssituatie in Centraal-Irak*”) is de Raad van oordeel dat er actueel geen sprake is van een uitzonderlijke situatie waarbij de mate van het willekeurig geweld in het aan de gang zijnde gewapend conflict in Irak/Bagdad dermate hoog is dat zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat verzoeker louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging zoals bedoeld door artikel 48/4, §2, c) van de vreemdelingenwet.

Uit de informatie toegevoegd aan de nota blijkt dat er sinds 2007 een duidelijke verbetering waar te nemen is in de veiligheidssituatie in Centraal en Zuid-Irak en dat dit vooral te danken is aan de implementatie van de militaire “New Way Forward”-strategie van het Amerikaanse leger, de afkondiging van de wapenstilstand door het Mehdi-leger van Muqtada al-Sadr, de oprichting en uitbreiding van de

zogenaamde "Majlis al-Sahwa", doorslaggevend voor de indijking van het geweld, en het feit dat veel betwiste gebieden sinds het hoogtepunt van het sektarisch geweld etnisch en sektarisch gezuiverd zijn. De parlementsverkiezingen van maart 2010 en de volledige terugtrekking van de Amerikaanse strijdtroepen tegen eind augustus 2010 waren een test voor de Iraakse overheid om na te gaan of zij zelf in staat waren om geweld te vermijden. Ondanks de verhoogde politieke spanningen en een aantal grootschalige bomaanslagen in Bagdad en een aantal kleinschaliger in Diyala en Anbar in de aanloop van de verkiezingen, was het aantal veiligheidsincidenten over het hele Iraakse grondgebied in de periode vlak voor de verkiezingen op haar laagste peil sinds vijf jaar. Ook vlak na de verkiezingen was er globaal gezien geen sprake van een verslechterde veiligheidssituatie (SRB, p. 4-5).

Specifiek voor de stad Bagdad leest de Raad het volgende: *"Sinds begin april 2010 is het geweld in de hoofdstad gestegen, in vergelijking met de periode voor de verkiezingen en dit hoofdzakelijk in Bagdad en nabije omgeving. Het aantal dodelijke slachtoffers in april over heel Irak was ongeveer gelijk aan het aantal slachtoffers dat een jaar geleden viel in april. Aanslagenreeksen in Bagdad dateerden al van eind 2009. Toen werden een reeks aanslagen gepleegd die vooral gericht waren tegen overheidsdiensten en in januari 2010 werden vooral grote hotels gevisieerd in centraal-Bagdad. Na een tweetal maanden van relatieve rust werd in april 2010 door de terreurgroepen opnieuw een golf van gecoördineerde aanslagen gepleegd waarbij deze keer vooral de Mansoerwijk gevisieerd werd in Bagdad. Dit is de wijk waar de meeste buitenlandse ambassades hun standplaats hebben. Op 10 mei werd een groot aantal gecoördineerde aanslagen gepleegd op 1 dag, waarbij meer dan 100 doden vielen. Deze keer waren de aanslagen wel verspreid over het hele grondgebied van Irak. Het overgrote deel van die aanslagen vond opnieuw plaats in Bagdad, een kleiner aantal vond plaats in steden in het Zuiden van het land. Bij de aanslagen op 10 mei in Bagdad werd vooral het Iraakse leger en de federale en lokale politie gevisieerd. De opeenvolging van krachtige aanslagen ging de maanden daarna onverminderd voort en bereikte opnieuw een hoogtepunt juist voor de definitieve terugtrekking van de Amerikaanse strijdtroepen uit Irak eind augustus. Maar ook in de herfst van dit jaar zijn al regelmatig aanslagen gepleegd waarbij veel burgerdoden vielen. (...) Het overgrote deel van de slachtoffers in Bagdad zijn burgerslachtoffers, die meestal wel kunnen gelieerd worden aan een bepaalde groep (sjiitische pelgrims/gelovigen, christenen) en leden van de Iraakse veiligheidsdiensten (vooral politiemannen, Iraakse militairen/rekruten en Sahwa-leden). De belangrijkste bedreiging voor de veiligheid in Bagdad blijft vooral de aanwezigheid van AQI en andere soennitische extremisten. (...) Volgens analisten waren de aanslagen op 10 mei, die plaatsvonden in diverse steden over het hele land, en de opeenvolging van gecoördineerde aanslagen in Bagdad de maanden daarop, vooral wraakacties, omwille van de dood van twee topleiders van AQI die in april omkwamen bij overheidscampagnes tegen de terreurgroep. (...) Niettemin blijven analisten erbij dat zij heel wat minder slakracht hebben dan in het verleden. Zij zouden, volgens de Iraakse autoriteiten, nog slechts over 1/10 van hun vroegere capaciteit beschikken. Tot nu toe zijn er geen aanduidingen dat zij opnieuw steun zouden krijgen van de Soennitische gemeenschap. (...) De vormen van geweld die het vaakst voorkomen in Bagdad zijn bomaanslagen van allerlei aard. Gaande van berm bommen, autobommen tot IED's. Wanneer men een specifieke groep als doelwit viseert gebeurt dit eerder door middel van zelfmoordaanslagen. Typisch voor Bagdad is het regelmatig voorkomen van High Profile Attack (HPA) waarbij een specifiek doelwit gevisieerd wordt op één dag. Dergelijke aanslagen kwamen bijna tweewekelijks voor. Zo vonden er op 23 april dertien aanslagen plaats in Bagdad, waarbij vooral sjiitische moskeeën het doelwit waren en op 2 november vonden 12 gecoördineerde aanslagen plaats tegen diverse willekeurige doelwitten. Sinds de verkiezingen zijn er ook een opvallend hoog aantal moorden gepleegd in Bagdad met geluiddempers. Dergelijk geweld richt zich meestal tegen rechter, leden van de politie, leger, en ambtenaren met een hoog profiel. Sjiieten in overwegend soenni-wijken en soennieten in overwegend sjiitische wijken en religieuze minderheden maakten melding van dreigbrieven waarin ze aangespoord werden hun huizen te verlaten. Wanneer er geen gehoor werd gegeven aan de oproep werden deze burgers dikwijls vermoord. Ondanks de onstabiele situatie zijn er ook tekenen dat men probeert om het leven voor de burgers in Bagdad te normaliseren en dat men er vertrouwen in heeft dat het hoogtepunt van het geweld, zoals dat voorkwam in 2006-2008 voor goed voorbij is. Eind 2010 heeft de overheid beslist om een aantal van de meer dan 870 checkpoints die aanwezig zijn in Bagdad te ontmantelen. De personen die in het voorbij jaar vaakst gevisieerd werden in Bagdad zijn sjiitische pelgrims/burgers, christenen, personeel van politie- of legerdiensten, leden van de Shawa en ambtenaren. Het geweld in Bagdad is zowel willekeurig als doelgericht, maar Bagdad blijft één van de hotspots wat willekeurig geweld betreft. Bij de High Profile Attacks die zich het voorbij jaar voordeden in Irak werden vooral de sjiitische pelgrims gevisieerd. (...)." (eigen onderlijning)*

Uit de analyse van de veiligheidssituatie stelt de Raad vast dat er in de Bagdad "asymetrische aanvallen" voorkomen doch geen "open combat" wordt gevoerd en dat er vanaf 2007 een duidelijke afname is van het geweld in de stad, al lijkt de stad wel onder aanslagen met "Improvised Explosive

Devices" (IED's) meer bepaald bermbommen en zelfmoordaanslagen tegen bepaalde risicogroepen (waaronder politie, leger, ambtenaren, christenen, sjitische pelgrims en leden van de sahwa). Er wordt actueel geen melding gemaakt van hevige en voortdurende of onderbroken gevechten tussen opstandelingen enerzijds en de overheids- en/of coalitietroepen anderzijds, systematische intimidatie door opstandelingen, gedwongen inlijving bij terroristische organisaties, en gevechten tussen rivaliserende facties. Het geweld in Bagdad is niet aanhoudend en de impact ervan op het leven van de gewone Iraakse burger is eerder beperkt.

Volledigheidshalve wijst de Raad op rechtspraak van het EHRM van 20 januari 2009 (*F.H. v. Zweden*, nr. 32621/06) waarin wordt geoordeeld dat hoewel de algehele veiligheidssituatie in Irak nog steeds onveilig en problematisch is, deze niet zo ernstig is dat de betrokken vreemdeling enkel vanwege terugkeer naar zijn land reeds een risico loopt op een behandeling die een schending van artikel 3 EVRM inhoudt (§93).

Het EHRM heeft bij zijn beoordeling van de situatie in Irak onder meer rekening gehouden met het UNHCR-rapport "*Strategy for the Iraq Situation van januari 2007*" en komt tot het oordeel dat de situatie in Irak in 2008 is verbeterd en dat, hoewel de algehele veiligheidssituatie in Irak nog steeds onveilig en problematisch is, deze niet zo ernstig is dat de desbetreffende vreemdeling enkel hierdoor bij terugkeer naar zijn land van herkomst het risico loopt van een behandeling in strijd met artikel 3 EVRM.

In voornoemd arrest van het EHRM wordt de preciaire veiligheidssituatie in Irak onderkend (§91), doch wordt erop gewezen dat deze situatie in het laatste jaar verbeterd (§64, §65, §91) is hetgeen blijkt uit de overdracht voor de handhaving van de veiligheidssituatie van de US troepen naar de Iraakse troepen, het afgekondigde staakt het vuren van het Mehdi-leger in augustus 2008, een aanzienlijke vermindering van de dodelijke slachtoffers bij burgers en het feit dat Irakezen vrijwillig terugkeren, dit ondersteund door financiële tegemoetkomingen van de Iraakse autoriteiten. Het Hof vervolgt dat UNHCR, UN en het IOM weliswaar aan de verschillende landen vragen om zich te onthouden van gedwongen terugkeer naar Irak maar dat deze organisaties toegezegd hebben dat zij de nodige bijstand zullen verlenen voor diegene die terugkeren (§68, §70, §91). Het Hof wijst er bovendien op dat de aanbevelingen van de internationale organisaties gedeeltelijk zijn gebaseerd op de veiligheidssituatie maar eveneens op de praktische problemen voor diegene die terugkeren, zoals onderdak, gezondheidszorg en het terugvorderen van eigendom (§91).

In acht genomen wat voorafgaat en mede in overweging genomen de vaststelling dat de andere Europese landen (Duitsland, het Verenigd Koninkrijk, Zweden, Denemarken en Nederland) geen beschermingsstatus meer toekennen op basis van de algemene veiligheidssituatie, en dit geldt voor Noord-, Centraal-, en Zuid-Irak (SRB, p. 28), kan in hoofde van verzoeker niet worden aangenomen dat hij in de gegeven omstandigheden in aanmerking komt voor de toepassing van het subsidiair beschermingsstatuut conform artikel 48/4, c) van de vreemdelingenwet.

2.2.2.2.2. Artikel 2 en 3 EVRM stemmen inhoudelijk overeen met respectievelijk artikel 48/4, §2, a en b van de vreemdelingenwet. Aldus wordt getoetst of in hoofde van verzoeker een reëel risico op ernstige schade bestaande uit foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing voorhanden is (cf. HvJ C-465/07, *Elgafaji v. Staatssecretaris van Justitie*, 2009, <http://curia.europa.eu>).

In casu dient te worden vastgesteld dat verzoekers verklaringen met betrekking tot de voorgehouden vervolgingsfeiten door sjitische milities ongeloofwaardig zijn, hij tewerkgesteld is bij de militaire industrie (gehoor 30 mei 2011, p. 7), en hij een winkel van sanitair uitbaat "*die nog altijd draait*" (gehoor 30 mei 2011, p. 7). Daarenboven woont verzoekers familie in Bagdad, waaronder zijn echtgenote en kinderen, en beschikt zijn gezin over een woning. Mede in acht genomen wat voorafgaat, stelt de Raad vast dat verzoeker niet aantoonde dat hij wordt vervolgd of gevisieerd door zijn autoriteiten of derden en dat hij het slachtoffer dreigt te worden van een vervolging die zou resulteren in een straf die in zijn hoofde een reëel risico op het lijden van ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, a) en b) van de vreemdelingenwet uitmaakt.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op vijf januari tweeduizend en twaalf door:

dhr. F. HOFFER,
dhr. W. MULS,
mevr. M.-C. GOETHALS,

kamervoorzitter,
rechter in vreemdelingenzaken,
rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. K. VERHEYDEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERHEYDEN

F. HOFFER